

Szavam hatása a túlvilági lelkekre

Nektek embereknek elképzelhetetlen, hogy a Szellemi Birodalomban milyen szükséghelyzetben vannak a lelkek, akik a Földön nem jutottak el a felismerés világosságára. Ez olyan állapot-érzés, ami kimondhatatlan kínokat okoz és mindenki a lényétől függően érzi. A lelkek felháborodásukban fellázadnak sorsuk ellen, és az ellen, aki ezt rájuk tette, emiatt mindig mélyebbre süllyednek és mindig nagyobb szükségbe jutnak. Vagy némán és elkeseredetten hagyják sodródni magukat, vagy bolyongva keresik a kiutat, remélve hogy megtalálják - és aztán meg is találhatják, amikor irányítani engedik magukat, amint egy lény felajánlja a vezetést.

Ez a sötétség minden léleknek mérhetetlen kínokat okoz, mert tudják mit jelent a világosság, mert még nem veszítették el az emlékezést, mit jelentett a Földön a világosság. Azonban minél mélyebbre süllyed egy lélek, annál gyűlölködőbb most a világosság ellen, amit nem kapott meg. Végül még egy fénysugár is kínozza ha megérinti, tehát menekül a világosságtól, ami viszont olyan mélyre esést árul el, hogy az ilyen lélek érdekében alig lehet közbenjárni a megváltásáért.

A Szellemi Birodalomban minden világosság, a világosság a boldogság, a minden gyötrellem vége, a világosság az Istenhez való közeledés bizonyítéka, és ahol világosság van, ott az Ellenfél veszített. És ha ti emberek belegondoltok, hogy minden szó – amit Isten szeretetsugárzásaként kaptok – világosságot jelent, amit ezen szükségben levő lelkekhez juttathatnátok, ha meggondoljátok, hogy az isteni szó által lehetőségetek van a kínzó sötétséget elvenni a lelkektől és nekik világosságot gyújtani - akkor megszabadíthatnátok őket a kínjaiktól. Ha meggondoljátok, hogy a világosságot bőven birtokoljátok, akkor ezt a világosságot kisugározhatnátok a sötét területre, ahol minden világosság-szikra megpillantható. Amikor a lélek minden fénysugárhoz – legyen az még oly gyenge is – vágyódva odasiet, akkor ne mulasszatok el minden sötétségben levő léleknek segíteni, és szerető közbenjárással azokra is gondoljatok, akik elkeményedtek és a feneketlen mély szférában tartózkodnak. Imáitok által és szeretetteljes segítő akarattal hívjátok magatokhoz őket, ily módon az isteni szavakat szétosztjátok, ily módon szeretetetek által Istennek lehetőséget adtok, hogy szátokon keresztül maga beszéljen a lelkekhez.

Szavainak felmérhetetlen erőhatása van, szavai a legkeményebb jégnek is olvadást hoznak, szavai a legmakacsabb szívet is megpuhítják, és engedékennyé tehetik – de a lelkek akarataik ellenére nem vezethetők hozzá. Közvetítőket kell találni, akik készségesen,

szeretetből nyújtanak segítséget a lelkeknek, akik maguk is világosság-hordozók, s mindenütt világosságot tudnak gyűjtani, tehát utat is tudnak mutatni az ide-oda bolyongó lelkeknek, hogy a sötétből a világosságra érkezzenek.

A Szellemi Birodalomban messze nagyobb a szükséghelyzet, mert a Földön az emberek az elvakító világossághoz is tarthatják magukat, ezért nem érzik annyira a sötétséget. Ha a lelket már a legmélyebb sötétség borítja, és ebben az állapotban lép a túlvilágba, ott minden földi elmaradt tőle, és nincs ezenkívül más, mint amit a lélek a szellemi javakból maga szerzett meg a földi életében. A lélek ekkor már nem tud magán segíteni, ekkor másra van ráutalva: a ti közbenjárásotokra és segítségetekre a túlvilági lényeken keresztül, amit azonban csak akkor fogad el, amikor egyszer megtapasztalta a közbenjárás erejét.

Legyetek irgalmasak a lelkekhez és közvetítsetek nekik az isteni szót, mert egyedül ez ad világosságot nekik, és megszüntetheti a szükséghelyzetet, ha szeretetből vezetitek hozzájuk.

Ámen.